

Poštšina plačana v gotovini.

Cena številki 1 Din.

MARIJIN LIST

ŠTEV. 1.

32. LETNIK

JANUAR 8. 1936.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Držini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1937 tudi naročnik. Naročnina se plačuje konči vsaki mesec naprej.

Duhovne dobrote. Za naročnike Marijinoga lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina

D a r i .

Na podporo Mar. Lista so darivali v Din.: Kerec Mihal, Kruplivnik, iz Francije, 35, Verban Jožef iz Francije, 50, isti za Marijikin Ograček 25 Din. Marija povrni vsaki dar v obilnosti.

Na dom sv. Frančiška v Črensovcih so darivali v Din. sledeći: Žizek Verona, Črensovci, iz Francije, prosi za duševno i telovno zdravje, 10, Sukič Rozalija, D. Slaveči, iz Francije 10, Maršič Ivan, Čentiba, iz Francije 34-25, Raj Števan, G. Bistrica, 7, Salaj Ana, Trdkova, prosi za Marijin blagoslov, 20, Plej Kata i Žizek Kata nabrali na senji v Črensovcih 37-50, Berden Ludvik, Buenos Aires, Argentina, prosi za zdravje deteta i druge dobrote od Boga, 40, Ferenčak Verona, Odranci, za hvalodavanje, 3, N. Lipovci, 10, Haklin Veronika, Žizki, iz Francije 9, Supi Angela iz Francije 37, Križan Marija, Krog, iz Francije 35, za krmo 200, Dr. Mole Rudolfa gospa, Ljubljana, prosi za zdravje, 50, Žunič Marija, Trnje, iz Francije 10, N. Črensovci po oblubi 20, Ritlop Martin, Širine, prosi po Jezušekovoj Treziki i sv. Ivani Boski za zdravje, 10, Cigan Treza, Črensovci, iz Kanade, 55, Donko Bara, Gor. Bistrica, iz Kanade, 35, N. Trnje, 5 Dol. = 230, Gostan Kata, Smej Marija, Škafar Marija, Jerebic Kata, Horvat Jelena, Kociper Ana, Zakoč Ana, Duh

LETO 32.

8. JANUARA 1936.

ŠTEV. 1.

Marijinim častilcom, dragim naročnikom!

V 32. leto stopi Marijin List, vaš list, dragi Marijini častilci. Naznanja vam pri tej priliki, da ostane to, ka pove njegov naslov: Marijin List. Navuke iz Marijinoga Srca bo prinašao vam, njeni dečici. Njeno, materno življenje bo nadalüvao. Širo bo kralstvo bože v düšaj. Rešavao bo mladino. Zato bo izhajao v lanskoj velikosti, s platnicami vred na 28 straneh. Cena njemi ostane, kak je bila lani, v državi 16 Din. na leto na sküpnü naslov i 20 Din. na posameznoga, v inozemstvo pa 40 Din. letno. Za to ceno dobi vsaki naročnik brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga za l. 1937. na konci leta, če bo l. 1937. tüdi naročnik, za letos je pa že itak dobo brezplačen kalendar. *Ki prvo številko sprejme, postane naročnik za celo leto i more celoletno naročnino plačati. Naročnina se mora naprej plačati. Ki majo na sküpnü naslov M. List, smejo etak plačati naročnino: januara, februara, marca i aprila dva dinara, ove mesece pa en dinar.*

Zato, ka prezvišeni gospod knezoškof želejo, da bi Marijin List prišo v vsako slovensko hišo v Slov. Krajini pa bi se ešče prek njenih mej širio v ostaloj škofiji, potrkamo v Marijinomi imeni na vrata vsake slovenske hiše i prosimo: *Sprejmite nas, Marija s svojim maternim blagoslovom vas šče obiskati i v obilnosti povrnoti naročnino, ka njej na čast darüjete.*

Črensovci, 1936. jan. 1.

KLEKL JOŽEF,
dühovnik, urednik Marijinoga Lista.

Sv. Držina, usmili se nas!

Sv. Držina, usmili se nas! Jočič te prosi, milo zdihava Grešna človeča k Tebi narava: Usmili se nas, pogledni na nas!	Nečistosti greh je mladi naš svet Zarobo... Starši, pa krivi ste vi, Deco na grehe ste včili sami, Zgledom, jezikom. Zato je preklet.
Zakonske vezi se nam rahlajo, Vernost umira, ljubav vgašuje, Zakon prelamla vsikdar se hūje, Hitro razido, ki se dnes zdajo.	Ne edno, sto dūš, vaš sin vam oda, Kupico vina če što njemi da, Ešče človeka, hajd, spravi s sveta, Za penez, i to brez ysega zlata...
Deca se kole ešče pred rojstvom, V slabo zapela, če se rodila, Tebe ne pozna, Mati Marija, Nešče družiti s svojim se Bogom.	Ne edno, sto dūš, vam hčerka oda, Zagizdav obleč, za dečkov en smeh Nedužnost ceni, kak vodeni meh, Je prazna Boga i puna sveta.
Vživanje išče naša mladina, Strast jo vkovala v tela verige, Mrtveci živi so dečki, deklina, Večkrat ni deca ne je več živa.	Jezuš, Marija, Jožef prečisti, Sveta Držina usmili se nas! Svojega dūha obilno vlej v nas Naše družine greha očisti!

Sn.

Človeča dūša i tisk.

Vse, ka se na sveti dogaja, nazadnje ne drūgo, kak borba med dvema kraljestvoma: med božim kraljestvom i peklenkim kraljestvom. Politika, gospodarstvo, prosveta, vera, to so pola, fronte, gde se bijeta dva večniva neprijatela: Kristuš i šatan. Ide se pa za naše dūše. Človeča dūša je najvažnejša i telko vredna, da vse drūge stvari na zemli v primeri ž njov prav za prav nikaj ne pomenijo. Ar je vse drūgo minljivo, za kajkoli se trūdiš na zemli. Če si še tak lepo posestvo spraviš, še tak lepo hišo spovaš, če še tak lepo živino vzgojiš, če še tak lepo službo najdeš — nikaj ti ne ostane za večnost, samo edino dūša tvoja ostane. Da to rešiš, zveličaš, — je prva i zadnja — največša tvoja dužnost.

Zveličanje dūše je tak velka stvar, da se samomi Bogi ne videlo za malo, da je prišeo na zemlo, postao človek i 33 let služo kak hlapec vsem lūdem, nazadnje pa šče strašne smrti na križi vmro. Da bi rešo naše dūše, pa če ščeš — da bi rešo samo edno dūšo, pravimo ravno tvojo, je prišeo iz nebes.

Kristuš ne prišeo na zemlo, da bi postano kakši ministerski predsednik, ki bi zdrūžo vse države sveta i jim kralūvao — pa bi lahko, — ne prišeo, da bi postano vučiteo na kakšoj šoli i bi včio, kak se napravi železnica, ali zrakoplov, ali kak se napravi auto. Tūdi ne prišeo včit, kak se telefonira, kak se pridobi elektrika, kak se dela radio. Vsega toga v Kristušovom časi ešče neso meli, čeravno so te reči silno važne i hasnovite za človeči rod, pa niednok Kristuš nikomi niti reči ne povedao od toga. Pa

so je te tudi potrebüvali. Ka mogoče Kristuš ne znao, kak se napravi motor, ali telefon ali elektriKa? Kak da ne. Vej je bio Bog i je znao vse i šče dosta več kak vsi inženiri i vsi vučenjaki, ki so kda kaj znajšli. Pa denok niti reči nikomi ne povedao od toga.

Zakaj?

Zato, ar je On kak Bog življenje vse inači gledao kak mi lüdje i je znao, da so vse železnice, vsi automobili, vsi zrakoplovi, vse iznajdbe sveta brez vrednosti v primeri s človečov dūšov. Edno samo dūšo rešiti je več kak vse drūgo.

Nišče ne more trditi, da Kristuš ne šteo pomagati človečemi rodi. Če nas je pa tak lūbo, da je tam nahao svojega nebeskoga Očo i neskončno lepoto nebesko i prišeo se med nas v to skuzno dolino i tū pomagao, tolažo, ozdravlaov, mrtve būdio. I denok ne povedao, kak se ozdravi rak ali jetika, ki pokosi telko v najlepšem cveti mladih življenj, vzeme telikim malim nedužnim nad vse potrebne matere, očeve. Ešče dnes si zdravniki belijo glave, kak bi najšli vrastvo proti jetiki ali proti raki i bi s tem milijonom i milijonom rešili življenje, pa ga ne morejo najti. Kakšo dobroto bi Jezuš včino človečemi rodi, če bi nam to povedao, pa ne povedao.

Ka ne znao On sam za takše vrastvo?

Kak ne bi znao, če je pa celo brez vrastva ozdravo hromoga, ki ga vsi zdravniki ne bi mogli ozdraviti. Pa če je celo mrtvoga obūdo k življenji, kak da ne bi mogeo ozdraviti jetičnoga betežnika, dokeč je šče te živ?

Nego Jezuš je znao, da vse te reči, štere lüdje občūdūjejo i mislijo, da se ves svet okoli njih vrti, za pravo neso važne. Človeča dūša je telko vredna, da pred njov otemnijo vse drūge stvari. Kak se vse zvezde skrijejo, gda pride sunce i se za nje niti ne zmenimo, čeravno znamo, da so, tak se Kristuš niti zmeno ne za drūge reči, gda je vido pred sebov človečo dūšo, čeravno je za vse drūge reči tudi znao. Človečo dūšo rešiti za večnost, to je Kristuš držao za najvekše delo na zemli. Za to i edino za to je preživo na zemli ysakši hip svojega življenja dugih 33 let.

Mi lüdje v svojoj zasleplenosti toga ne spoznamo. So vnogi, ki jim je dūša zadnja briga. Sploj so si šče ne na jasnom, ali ma človek dūšo ali je pa nema i cela leta preživijo brez vsakše brige za dūšo.

No, hūdi dūh je v tom pogledi dosta bole pameten. On dosta bole pozna, kelko je vredna edna sama dūša. Vej znamo, kak je skūšavao Kristuša: „Pokazao njemi je vsa kralstva sveta, i njemi pravo: „Tebi dam vso oblast i njih slavo, zato ka je meni zročena i jo dam, komi ščem. Če teda spadneš pred mene i me moliš, bo vse tvoje“. Poglejte, vso oblast, ki jo ma Lucifer na zemli, bi dao Jezuš, če bi te samo za hip poklekno pred njega i ga molo, pa bi s tem svojo dūšo odao luciferi. Da pa ne šteo to včiniti niti za oblast i slavo na celom sveti.

I če bi Bog luciferi dao na ponūdbo vso zemlo, vse zvezde, ves svet i človečo dūšo, naj si zvoli ka šče, bi lucifer raj

vzeo edno samo dūšo, kak ves svet. Ka de s svetom. Te se zrūši i de njemi konec, dūša bi pa vekomaj bila njegova.

Samo iz teh par misli nam je nato bole jasno, kelko je vredna edna sama dūša, ki jo vsakši človek ma. Oh, če bi človek to šteo razmeti, ne bi izpostavljao svoje dūše grešnim prilikam, ne bi je odavao peklenščeki za nikšo ceno na sveti, ne za penze, ne za pijačo, ne za nečistost, ne za čast i službo, za nikoj ne, kak je Kristuš ne šteo odati.

Zdaj nam je razumlivo, ka smo v začetki omenili, da je vse, ka se na sveti dogaja, nazadnje samo borba za človečo dūšo med dvema kralēstvoma: božim i peklenkim kralēstvom. Šteri bo človečoj dūši kralūvao: Kristuš ali šatan? Za to se ide.

Dete Jezuš, začetek i konec vsega.

Se zna, da je Kristuš močnejši kak lucifer, vej je On vse-mogočen. Nego ide se za človeka, ki ma slobodno volo i se sam odloča za Kristuša ali lucifera. Kristuš bi lahko človeka prisilo, da bi delao vsikdar samo dobro, nego potom bi bio človek prisiljeni, i več ne bi meo slobodne vole. Te pa človeki Bog nešče vzeti, ar bi njemi te vzeo najvejši dar, ki ga je človeki dao. Zato se Kristuš bori za človeka s svojov miloščov, da ga nagible k dobromi i ga odvrača od hūdoga. Enako pa dela tudi peklenšček, ki človeka vsikdar zasleduje i pri vsakšoj priliki skušavle k slabomi. Odloča se pa človek sam, ki se zavolo svoje pokvarjene nature dostakrat raj odloči za slabo kak za dobro.

I da je človek slab, se da vplivati. Ka sam dostokrat nikak ne bi včino, to včini, če ga što nagučavle, ali z rečjov, ali z pismom. Zgovorjena reč ma toti vekšo moč za hip, kak pisana, ali pisana reč — kniga, časopis — ma pa vekšo moč zato, ka ta ostane, i jo kdakoli lahko poslušamo. Governika samo ednok lahko čujemo, ravno gda govori, knigo, časopis pa vsikdar i vseširo. Teva ideta na vse kraje, i človeka nagibleta k dobromi ali k slabomi, kakši je pač časopis. Časopis ide i predga v oštarijaj, v kavarnaj, na vlaki, na vulici, doma v hiši, v kuhinji, na poli, na travniki. Kama lahko stopi človeča noga, ta ide tudi časopis, ki ga človek nese s sebov.

Tak je tisk dnesden najbolša šker, s šterov se tudi lahko pridobi za dobro ali slabo, za bože kraljestvo ali za peklensko, za zveličanje ali pogubljanje. Brez pretiravanja lahko pravimo, da se boj med božim i peklenskim kraljestvom javno najbolje bje ravno s pomočjov časopisa ali tiska spoj. Gde je razširjeni dober katoliški tisk, tam so ljudje dobri, tam Kristuš kraljuje njuvim dušam. Gde pa je jako razširjeni slab, brezverski ali celo protiverski časopis, tam tudi vere nega i zato tudi življenja po veri ne, tam kraljuje lucifer.

Znano je, da telko časopisov, kak je dnesden, ne bilo šče nikdar na sveti. I teliko ljudi šče tudi vندا ne čtelo eden ali drugi časopis, kak dnesden. Že šolska deca, ki se komaj navči čteti, sega po časopisi, da zvedi, ka je novoga. Če je časopis dober, sreča za ljudi, ar misijonari, če pa je slab, pohujšliv, jaj deteti, ki to čte. Pohujšalo se bo, pokvarilo i svojo dušo postavilo v nevarnost za večno pogubo.

Od vseh teh številnih časopisov pa, ki izhajajo po širnom sveti, je vnogo več slabih kak dobrih. Statistika nam kaže, da je od 100 časopisov samo 5 katoliških, drugi so pa če že ne protiverski pa so brezverski. To je ravno tak, kak da bi od sto predgarov 5 govorilo v našem krščanskom duhi, 95 pa proti. Iz toga lahko vidimo, kama to pela.

Sad toga se že dnes dobro vidi po nešternih krajih. Poglejmo Rusijo: gde 160 milijonov nekda vernih kristjanov ne sme niti v cerkev, gde so cerkve spremenili v magazine ali so jih pa spodrli, duhovnike spregnali, vničili; gde se deca v šoli včijo Boga preklinjati. Enako je v Mehiki. I vnogo je k tomi pomagao slab, protiverski tisk. Te pa se ne širi samo v Rusiji i Mehiki, nego po celom sveti. Samo da je v Rusiji i Mehiki že najbolje prišlo do vidnih sadov.

Tisk, šteri ne omenja Boga, šteri ne zagovarja sv. Cerkve, napada njene navuke, pač pa pri vsakšoj priliki namigavle na napake duhovnikov i se spotika nad ednov ali drugov cerkvenov zapovedjov, je že protiverski, je v službi peklenskoga kraljestva.

I što si takši časopis naroči, ali ga da drugim čteti ali ga širi, te podpira peklensko delo za pogubljenje duš, tudi če nema toga namena. Te sam v svojoj duši seja seme proti veri, proti

cerkvi, da niti ne ve kak i tak svojo duša zastrupla i odavle luciferi.

Denešnji daleč vidni sv. oča Pij XI., ki z vrha Petrove cerkve vidijo po celom sveti, kelko pomeni tisk, pravijo, da je cerkve i samostane zidati ne tak veliko delo dnesden kak pa širiti krščanski tisk.

Kaj je teda naša dužnost do tiska? Da idemo v boj proti nekrščanskomi tiski i to tak, da si ga ne naročimo, i če bi ga što drügi meo naročenoga, da ga pregovorimo, naj ga odpove. Obrügim pa, da si naročimo i čtemo vsi samo katoliški tisk. Proti puški se braniš s puškov, proti topi (štüki) s topom, proti slabomi tiski pa z dobrim tiskom.

Kakša bodo naša deca, kakši bo bodoči rod, je vnogo odvisno od toga, kakše čtenje bodo meli. Zato je sveta dužnost vsakšega katoličana denešnjega časa, da širi i čte dober katoliški tisk, da nas neprijateo ne premaga i nam ne vzeme mladine. Ne zadosta, da nemam naročenoga slaboga časopisa. Dobroga si moram naročiti. Če ne zmorem sam, pa z sosedom vküp naročiva. En dinar na mesec pa že zmorem za dobro čtenje tüdi v denešnjoj sükešini.

Zato naj bo naša skrb v tom časi, gda mamó telko časa: v vsakšo katoličansko hišo kat. tisk i to najprle našega domačega, ki nas je dozday rešavao, Marijin List i Novine. Če što zmore, si naj naroči šče drüge. Naj ne bo družine, gde ne bi čteli našega dobrega tiska, Vej s tem pomagamo Kristuši pri rešavanji duše, ki je neizmerne vrednosti, kak smo v začetki videli.

Bože kralstvo širiti v dušaj svojih i drüghih s pomočjov dobrega tiska je dnes najbole apoštolsko delo.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala castitliva boža slüzbenica: Marija z Agrede.)

Tretja kniga.

6. Vsevišnji odkriva Mariji poleg drüghih skrivnosti tüdi stvarjanje šestoga dneva.

Šesti den je bila Marija podignjena v novo videnje i je vztrajala v tom poleg navadnih molitev devet vür. Okoli tretje vüre je ne več gledala Boga, a mela je drügo videnje, ki je bilo vekše kak videnja drüghih svetih i pravičnih. V tom videnji je gledala stvarjanje šestoga dneva. Spoznala je stvarjanje drüghih živali. Ločila je njüva svojstva, jakost i slüzbo, ki jo morajo opravlati. Vsem je Marija mela gospodüvati, a živalim je bilo zapovedano, da jo morajo poslušati. Tak je mogla brez nevarnosti hoditi med pozoji i kačami ali po miloj voli zapovedavati

stvaram. One so večkrat prihajale k njenim nogam pa jo poslušale. Tak se je zgodilo, da sta v Betlehemi pri jaslicaj ležala jünc i somar i sta na zapoved Marijino božansko dete s svojov sapov segrevala.

Marija je nadale spoznala, kak je po stvarjanji živali odločilo presveto Trojstvo, da stvori človeka na svojo sliko i podobo, i kak je po tom zaključki bio stvorjeni iz zemle prvi človek kak začetek vseh lüdi. Vidila je, kak so sestavljeni deli človečega tela i kak je düša spojena s telom. Nadale, kak so zložene kosti, žile, živci; spoznala je, kak je s hranov, kretanjem tela itd. Gledala je, kak se v teli razvijajo bolezn i, če se v njem pokvari skladnost, pa kak se boleznim pomaga.

Jasno videnje je mela Marija od sreče prve nedužnosti i prvotne pravičnosti prastarišov v raji. Bilo njoj je odkrito, kak so praroditelje bili napadani, kak jih je kača napelala v greh i kakše so posledice greha. Sebe je pa spoznala kak potomko teh roditelov i vejico prirode, ki je nezahvalna Stvoriteli. Spoznavajoč sebe pred navzočim Bogom, se je ponizila. Objokavala je prvi greh kak če bi ga sama včiniła. Človek bi lejko prišao v skušnjavo pa bi greh praroditelov zvao za srečnoga, ar je zaslužo, da ga objokavajo skuze, ki so bile tak dragocene pri Bogi. Marija je ponovno obečala Bogi večno poslušnost, ki so njemi jo praroditelje odpovedali. Ta vdanost Marijina je bila božim očem tak po voli, da je Bog — po človečem povedano — bio pripravljeni, še tisti den ispuniti pred nebeskimi četami doživljaj krala Ahasvera, ki njemi je bio praslika. Ahasverova žena, nepokorna kralica Basti, je bila vržena s prestola, a na njeno mesto povzdignjena ponizna Estera. Vse te skrivnosti so bile v divnoj skladnosti. Najvišji krao je šteo pokazati veličino svoje slave i bogastvo svoje božanske vsemogočnosti. On, stvorivši svet, kak da je priredo velko gostüvanje. Gda je bio sto bogato okrašeni z vsemi stvorjenji, te je Gospod pozvao človeči rod v osebi prastarišov. Basti, naša mati Eva, pa je bila nepokorna. Med hvalospevi angelov je zapovedao pravi Ahasver, naj bo ponizna Estera, presveta. milošče puna Devica Marija, odebrana med vsemi hčerkami Eve, povišana za posrednico i mater Vsevišnjega i na čast Kralice vsega stvorjenoga. Da se spuni skrivnost, vlije Bog v srce Marijino novo sovraštvo proti šatani, kak jo je Estera mela proti Amani. Tak se je zgodilo, da ga je ona vrgla s prestola sveta, z šterim si je on dozdam dovolio vladati, da je strla glavo njegove gizdosti i ga zdignola na vislice križa, na šterih je on šteo vmoriti i nadvladati v telovleno Reč. Kak so namesto gizdavoga Amana poštüvali vernoga Mardoheja, tak je tüdi bio najčistejši i najvernejši Jožef odebrani, da postane čuvar nebeske Estere pa da jo neprestano sili, da se moli za slobodo svojega naroda.

Po Kristušovej poti.

Varen način, da se poboljšamo i smo koristni.

1. Vnogo se moraš še včiti, moj sin, če ščeš postati takši, kakši moraš biti.

2. Te zveš, ka je veselje, če prle znaš, ka so skuze.

3. Te spoznaš, ka so dobre knige, če sprevidiš, kak velika hüdobja je, štero si včino.

4. Te spoznaš, kak velika je tvoja hüdobja, če znaš za tisto dobro, štero sem čakao od tebe.

5. Te spoznaš, kakše dobro sem čakao od tebe, če znaš, što te je stvoro na te svet i zakaj ti je dao življenje?

6. O, če bi to večkrat premišlavao, kak bi napredüvao v šoli popolnosti.

7. Povej mi, ka ti to hasni, da si samo po imeni krščenik i si samo na videz pošten človek?

8. Vnogi naglašüjejo svojo dostojnost i poštenost, i ne premislijo, ka do njihove reči samo na sodnji den istinske.

9. O, keliko gizde i jalnosti se skriva pod zvünešnjostjov jakosti!

10. Misli na svoje falinge, i se ne boš bojao zatajüvanja.

11. Misli na moje trpljenje, i ne boš rob svoje strasti.

12. Vnogo premišlavaj i dosta delaj, pa ti razum i srce ne bo nerodovitna püščava.

13. Včasi se ti ponüdi prilika, ka lejko kaj včiniš na mojo čast; a bojiš se, da slabo včiniš i tak zagrešiš:

14. Zato dela ne opüsti; ár če bi z dobrim namenom napunjen ravno grešio, ka bi pa prišlo, če bi se prepüsto manjosti?

15. Bodi ponizen i pameten i nazadnje zmagao boš.

16. Če sam nikaj ne moreš napraviti i nikaj neposredno, včini kaj s svojim vplivom i s svojov miloščinov.

17. Če ne veš pisati, pa znaš gučati; pa če ne veš gučati, pa znaš moliti.

18. Če ne veš naloge dati, vsikdar pa moreš dober zgled dati.

19. Tak delaj kak smrt, štero nikaj ne more zadržati, ka ne bi tela vmorila; tüdi tebe naj nikaj ne zavira, ka ne bi vmoro greha.

20. Nega na tom sveti blaženejšega življenja, kak tistoga krščenika, ki si z dobrimi deli zagotovi svoje zveličanje.

21. Včasi te groza obide, če se zmisiš na pekeo; zato si pa spravi stan posvečüjoče milošče i ostani v njem; sodelüj z miloščov i bodi njeni apoštol; i te ne doleti vseh nesreč nesreča.

22. Te muči dvojnost: da li so mi grehi odpüščeni? Delaj za mojo čast i se dvojnosti znebiš: nikdar ne odpovem zveličanja onim, ki odkritosrčno iščejo moje poti, niti mirü tistim, ki za mene delajo.

Zakaj ljubim svojo Cerkev?

II. Cerkev nam davle istino.

Düša mi je globica,
ki se skriva med skalövjom,
da ne bila plen bi sveti; —
po istini žeja moja vera,
moje düše hrepenenje.

V bojni proti Perziji si je nakopao Aleksander Veliki v ledenih valovaj reke nevaren beteg. Beteg je presegao zdravnikovo znanje i prišeo je do svojega viška. Kralov telovni zdravnik, Filip, posküša slednje zdravilo. Med tem pa je Aleksander dobo pismo: Ne veri Filipi, on te šče zastrupiti. — Telovni zdravnik pride i ponüdi težko betežnomi krali pijačo. Aleksander prime z ednov rokov za kupico i jo mirno izprazni, a z drögov rokov ponüdi Filipi pismo. I njegovo zavüpanje ga je rešilo: pali je ozdravo.

Tüdi mi smo betežniki. Düh i srce je betežno od različnih ran. A k našoj betežniškoj posteli stopi velika, nebeska žena — *sveta Cerkev*, štera pravi: Vzemi i tvoja düša ozdravi, vedrina i svetlost bo v tvojoj düši i najšeo boš pravo pot v domovino. *O, izpij do dna, izpij nebesko pijačo istine.*

Istina je živlensko vodilo düha. „Za kem teži človek bole nego za istinov?“ pita sv. Avguštin. — Nedavno sam šo po samotnom temnom logi i naednok sam prišeo do vozke čistine. Gledajoči nizko grmovje, rastline i gozdnato cvetje, jagode i anemone, zapazo sam, kak se vse to zdigavle iz svojega senčnoga prostora proti dragomi sunčeci. — Kak me je zbolela düša, kda sam na konci aprila vido na rimskom trgi gomilo mrtvih prepelic, kde jih odavlejo. Siromaške popotnice, gotovo so prišle iz Afrike prek širokoga morja i z največšim hrepenenjom zaželele za svojimi žitnimi poli, kde so med blagoslovenimi vlatni preživele dni svoje mladosti. — Ka je prepelici prebivanje v njej domovini, ka je poniznomi gozdnomi cvetji sunčni žarek, *to je človečemi dühi istina.*

Düša mi je globica,
ki se skriva med skalövjom,
da ne bila plen bi sveti; —
po istini žeja moja vera,
moje düše hrepenenje.

Po istini tak žeja moja düša. Kda me što pita: Odked si? Kama ideš? Zakaj živiš na toj siromaškoj zemli? Pa kda se zagrné zagrinjalo toga življenja, ka bo te? Ali je na drögom sveti pravično plačilo? Je srečna večnost za edne, nesrečna za drüge? Moja düša močno išče — odgovor na vsa ta temna pitanja, šče te vganke rešiti — *ona žeja po istini.*

Ali je svet pred Kristušom mogeo na to odgovoriti? Ne, Eden izmed največjih poganskih modrijanov, Aristotel, pravijo; da je ob smrti zazval: „V dvomaj sam živo, v strahi vmiram. kama idem — ne vem. O ti, ki si nad vsem, smiluj se mi!“ Ali da denešnji svet brez Kristuša, ali dajo brezverski profesorje razjasnitev največjih pitanj, ki vznemirjajo človeče srce? Ne. Oni v svojoj brezvernosti odkimavlejo i pravijo: Ignoramus — *ne vemo*. Nego k žednoj duši pristopi zvišena, nadzemelska žena, ponūdi njoj zlato kupico i pravi. Pij iz nje, betežno dete, i ozdravi tvoja duša, — to je *nebeska vretina istine*.

Ar prišlo nam je nazveščavanje z vūst Deteta i blagoslav-lajoč je šo po zemli, šteri je mogeo praviti: „*Jaz sem istina*“. Jezuš Kristuš nam je prineseo istino iz nebes, ar je bio Sin boži. „Nikdar je nieden človek ne gučao tak, kak On. (Jan. 7, 46). Prle, kak je zapūsto te svet, je nastavo zdravilišče, *Cerkev*, i zročo njoj vso blagost božanske istine.

Ali njoj se godi šče dosta hūjše, kak Filipi, telovnomi zdrav-niki Aleksandra, ar stotine i jezere prihajajo, pa nas odvrāajo od nje i pravijo: Ne veri njoj — ne veri njoj, njeni navuk ne je istinski.

A s kem razlagajo svojo tožbo? Pravijo: kak *Cerkev Je-zuša Kristuša i tak tūdi popolna istina se na sveti nemre najti*.

Strašna reč! Če bi to bila istina, te bi Bog bio zatiralec, ki bi nas pūsto, da blodimo semtam v življenji brez poti i svet-losti. — On je pravo: „Što ne verje, bo sojeni“. (Mark. 16, 16), a kak bi mogeo pod kaštigov večnoga preklestva naložiti lūdem, da iščejo istino, štera se niti najti ne bi mogla? Ne, takše miš-lenje je nespametno i se protivi božoj dobroti i smilenosti.

Drūgi pravijo: *Edna vera je kak drūga; vse vere, vse veroizpovedi so ednako dobre*.

Nerazumliva reč! Sv. Paveo pravi ravno naopak: *Eden Bog, edna vera, eden krst*. (Efež. 4, 5). Če so vse vere ednako dobre, te morajo biti tūdi vse prave. To pa nemre biti, ar vodi v na-sprotje. Ka edna vči, drūga zametavle, ka ma edna za istino, to drūga za laž. Mi verjemo, da je Jezuš Kristuš Sin boži, a drūgi „krščeniki“ so zavrgli to vero i se zavzemajo za „slobodno krš-čanstvo“. Mi verjemo, da je spoved Bog zapovedao, drūgi pra-vijo, da so jo dūhovniki izmislili. Mi molimo Zveličitela Jezuša Kristuša v Oltarskom Svestvi, drūgi to zovejo nespamet. Ne mo-rejo biti zato vse vere istinske, prave, ar istina je vsikdar izključno samo *edna*. Po „Londonskih ilustriranih cerkvenih novinah“ je samo na Angleškom 310 protestantskih ločin, teliko jih je tūdi v Ameriki, a vseh vkūp jih je po statistiki 700. Mnogo se ločijo po glavnih navukaj svoje vere i poleg toga šče „majo“ — kak pravi Edgar Quinet — mnogo jezer dveric, pri šterih se človek more krščanstvi zognoti . . . „Niti za hip vas ne odvrāam od toga, da bi postali katoličan“ je pravo nekši odlični protestanski predgar v Parizi baroni Lüttwitz, „mi mamoo telko ločin, da več

nevemo, pri kom smo, — mirne duše postanite katoličan. („Das Hemd des Gl“. S. 75—78).

Če tak samo *edna* cerkev more biti prava Kristušovă Cerkev, štera je te ta Cerkev? Čujmo, ka odgovarja Luther na to pitanje. Edenajst let po tom, kda je odpadno od katoličanske Cerkve, piše: „Priznavamo, da je v papinstvi pravo sveto Pismo, pravi krst, pravo Oltarsko Svestvo, pravi ključ za odpušćanje grehov, pravo predganje, pravi katekizem. *Velim, da je pod papom pravo kršćanstvo*, pravo jedro kršćanstva i vnogi, pobožni, velki sveci...“ Deset let sledkar l. 1538., to je ednajst let po svojem izstopi iz katoličanske Cerkve, piše: „Istina je: v papinstvi je prava reć boža . . . i če mi ne bi sveto Pismo, krst, Svestvo i predganco od njih prevzeli, — *kak bi inaći kaj od toga znali? Zato mora biti tūdi vera, kršćanska Cerkev i Dūh sveti pri njih.* (Op. II. 169 b).

Če zato katoličanska Cerkev pride k tebi, zemelska dūša, ki žejaš po istini, pa ti ponūdi nebesko kupico i ti pravi: Pij, dete moje, to je nebeska vretina istine! . . . zavūpaj njoj, i tvoje zavūpanje bo poplašeno, kak je bilo zavūpanje betežnoga krala Aleksandra. — Ar samo tista Cerkev more od tebe želeti, da njoj verješ, ki jo je pred 1900 leti osnovao Jezuš Kristuš, i štera od tistimao šće zdaj stoji. To pa je katoličanska Cerkev. „Vsa drūga verska združjenja so sprijala svojo vero od katoličanske,“ pravi sam Luther (Muck: Das grösste Wunder, S. 147). Če bi što šteo trditi, da so kristjani prvoga stoletja bili metodisti ali zvinglijanci ali evangelićanci, bi se morao ćlovek na ves glas zasmejati. Katoličanska Cerkev more praviti vsem drūgiru veram to, ka je Tertuljan v 3. stoletji zezvao odpadnikom: „Ite, pokažite nam zaćetek vaše cerkve, po vrsti nam naštejte vaše škofe“, (Praesc. c. 32.) i more vsem oponesti: prekesno ste prišle, prekesno ste nastanole!

Zaćenši s Petrom i apoštoli se nadele vrstijo papa za papom, škof za škofom, lanc ne je pretrgani — niedna veriga ne menka. Pij XI. je 261. papa. Ime i ćas vladanja vsakoga pape sta napisaniva v cerkvenoj zgodovini . . . „Ka me vleće k katolićanskoj Cerkvi“, je pisao že sv. Avguštín, „to je nepretrgana vrsta škofov vse do zdajšnjega papo.“ Vućiteljska sluźba, ki jo je Kristuš preneseo na Petra i ostale apoštole, se nadalūje v rimskom papi i škofaj vse do denešnjega dneva.

Če zato katoličanska Cerkev žele od tebe, da njoj verješ, kda ti pravi: Pij, pij žedna dūša, davlem ti dragoceno pijaćo prave istine, njoj smeš i moraš vervati. *Cerkev sama ti more potrditi, ka je zakonita ćuvarica i vućitelica istine.* — Kak pa?

1. Njoj je pravo Gospod: „Glejte, jaz ostanem z vami vse dni do konca sveta“ (Mat. 28, 20). S tem je vućitelstvi Cerkve obećao stalno pomoć; jaz šćem ostati z vami, šćem biti vaš neviden vućiteo, nešćem vas zapūstiti. Če bi pa Cerkev mogla mene voditi v laź i če mi v svojoj božanskoj reći ne bi nūdila ćisto vretino istine, te Kristuš već ne bi bio ž njov.

2. Pri zadnji večerji je Gospod tolažo okoli sebe zbrane apostole: „Jaz bom proso Očjo i dao vam bo drugoga Tolažnika, da ostane pri vas na veke, Dühha istine, ki ga svet nemre prejeti.“ (Jan. 14, 16, 17). — Dele pa: „Tolažnik sveti Düh pa, ki ga bo poslao Očja v mojem imeni, vas bo včio vsega i vas spomno vsega, ka sem vam povedao.“ (Jan. 14, 26). Što pa tüdi dnesden vodi Cerkev božo? Što njoj pomaga i nevidno drži za njeno roko, kda mi ponüja vretino istine? — To je sveti Düh. —

3. Sin boži je dao Cerkvi tolažljivo obečanje: „Peklenska vrata je ne bodo premagala (Mat. 16, 18.) A, če bi se Cerkev v kakšem verskom navuki zmotila, če bi me ona mogla tüdi zdaj zvoditi na stranpoti i verske blodnje, te bi jo nadvladao düh laži, peklenska vrata bi jo premagala i Gospodovo oblüba bi bila vničena. — Za to pa zove apostol Paveo Cerkev „steber i fundament istine.“ (1 Tim 3, 15).

O velika, popolna i edina sreča katoličanov: Cerkev nam davle pravo istino — mi pijemo iz vretine istine.

Naša dužnost pa je, da istino ponizno i zahvalno sprimemo.

Ali lejko ne? Sunce je edino prava i istinska vüra za celi svet. Že jezeroletja pa se šče ne za hip zmotilo, zato vse vüre na zemli naravnavamo po sunci. Če bi zdaj nikak trdio, da je njegova žepna vüra prava vüra, štera se nikdar ne zmeša, pa bi zahtevao, naj se sunce ravna po njegovoj žepnoj vüri, a ne njegova žepna vüra po sunci, bi nam bilo včasi jasno, da so pri tom človeki ne vredü vsi potačekü v glavi. Tak vnogi mislijo, da so pametnejši od 1900 letne Cerkve bože, štero vodi sv. Düh. Pravijo: Ja z verjem to i to, ja z sam najmre mislim tak, ja z sam čteo v novinaj to i to itd. . . . O, kak srečno je dete s katekizmom v roki, „ono najde v njem rešitev vseh velikih življenjskih pitanj,“ pravi svobodomiselnü profesor Jonfroy v Parizi. — Kak je vendar srečen vernü katoličan pri predganci, kda dühovnik glasi reč božo, kda pripovedavle od Jezušovih, čüd, tolmači zapovedi bože ali opisüje delovanje milosti sv. svestv. — Kak je srečen betežnik v časi, kda s svojimi trepetajočimi očmi, pomirjeni z verov, gleda jütrašnje zarjo večnosti, ki se njemi bliža. Dühovnik njemi govori od vrednosti trpljenja, od nebeske radosti, ki se njemi bliža, od vstanenja i blaženoga videnja! O srečni mi katoličani: Cerkev nam nazveščavle reč božo, davle nam istino.

P. Quadrupani:

Kažipot za pobožne düše.

II. Sküšavanja.

10. K smrtnomi grehi je troje potrebno: a) veliko, važno dugovanje, b) popolno spoznanje, c) popolna privolitev. Ta miseo te naj pomiri, če ti dvojnosti napunjavajo düšo. Da v pobožnoj düši se redkogda najde to troje zahtev. A popolen mir pa zraste samo iz pokorščine.

11. Pri skušnjavaj proti veri ino čistosti si ne zbujaj nasprotne jakosti, nego rajši vrži lübezni pun pogled na dobrega Boga, naj domišlijo skušnjav ne povekšaš. Zaposli se z navadnimi opravili, i če si pri deli, delaj mirno naprej brez toga, ka bi skušavci najmenši odgovor dao, kak da skušavanja niti ne bi meo. Na te način občüvaš mir svoje düše, vraga pa zmešaš.

„Ščeš znati — piše sal. sv. Frančišek v knigi od prave pobožnosti — kak postopa Bog v tom pogledi? Doyoli, naj nam hüdi düh ponüdi svoje blago, mi pa naj je zavržemo i s tem posvedočimo, da Boga i boža dela visoko cenimo. Bi se zayolo toga vznemirjali, draga düša? Ali bi dovolili, da nas skušvanje preplaši? O ne, dober Bog, ne! Vrag neprestano voše po našoj düši pa išče, če so ne gde vrata odprta. — Pa bi se zayolo toga vznemirjali, draga düša? Naj se ydari v zid, ti pa mej skrbno vsa vrata zaprta, nazadnje bo popüsto ali ga Bog prisilo, ka s skušvanjom gorhenja“.

Zlato klasje.

Nieden kmet je ne tak nespameten, ka bi njemi bilo žao za čas pa trüd, pri sejanji na njivi, čiravno to delo trpi več dni, ar zna, ka de žetva telko obilnejša, kelko duže seja. Ravnotak se tüdi nam ne sme viditi preveliko i predugo trpljenje toga življenja. To je čas setve. Kem več bomo nasejali, tem obilnejše bomo nabrali.

*

Trojno je stanje, v šterom se zna človek najti v smrtnoj vüri. Ali je brezi vsakšega zamazka, takši ide naravnoč v nebesa; ali ma kakše odpüstlive grehe, te ide v purgatorium se čistit; ali pa je v smrtnom grehi, i tomi nega drüge pomoči, te mora iti v pekeo.

*

Skušnjava je kak človek, ki pride k sosedovim dveram pa klonka. Rad bi šo notri. So lüdje, šteri majo dveri svojega srca zmerom na stežaj odprete. So, ki je majo samo priprte. Edni je majo zaprete, nikdar pa zaklenjene. Drügi je včasih zaklenejo (po spovedi), pa njim je hitro žao. Je dosta takših, ki je zaklenejo z odločnim sklepom, nikdar je več odpreti skušnjavi, pa se navolijo njenoga klonkanja, zato večkrat malo odklenejo. So pa tüdi takši, ki nikdar neščejo, niti za hip odpreti, kakšte skušnjavec razbija. Znajo, ka sam od svoje moči nikak ne vdere notri. — K šterim spadaš ti?

*

Življenje nam je dano zato, da živemo, milost boža zato, da živemo lepo, nebesa pa zato, ka smo lepo živeli.“ (Sv. Ant.)

„Človek, ki z vsem srcom lübi Boga, si prizadeva Ga ešče bole lübiti, gda vidí, ka so drügi tak mlačni.

*

Krščenik je obdan od križov, kak riba od vode. Je pa to za njega velika sreča, ar je ravno v tom najbolje spodoben Kristuši. Kak lehka bo njegova smrt! Ve je križ most od zemle v nebesa.

„Blaženi je človek — pravi prorok Jeremija — ki se zanaša na Gospoda i šteroga vüpanje je Gospod. Ar bo kak drevo, posajeno kre vode; po mokrih tleh poganja svoje korenine i se ne boji, gda pride vročina, nego zeleno je njegovo listje pa či pride süša, je ne v skrbeh“.

*

Bogi moremo biti zahvalni za prijete dobrote ne zàto, ka bi to Njemi trbelo, nego zato, ar je to nam samim na hasek, da najmre s tem postanemo vredni novih dobrot.

*

Bog šče, da se zveličamo, toga pa odraščeni človek nemre dosegnoti brezi molitvi.

Sv. Sebeštjan vojak, mučenik. S strlicami so ga prestrelali i v gnojno jamo vrgli, a je oživo i casari Diokleciani na oči vrgo njegovo krutost, ki ga je na to dao do smrti šibati. Njegov god se obhaja 20. jan.

Bog šče, da držimo njegove zapovedi, a pri tom nam je potrebna njegova milost, štero pa nam da samo te, či molimo.

Bog šče, da napredüjemo v krščanskoj popolnosti, to pa je brezi molitvi ne mogoče.

Zveličani do samo tisti, ki do konca vstrajajo v dobrom. Pa tüdi to je brezi molitvi ne mogoče.

Ali boš vüpao ešče misliti, ka je molitev ne potrebna?

*

Tisti, ki dela greh, ravna tak proti Bogi, kak či bi se mala mravlica postavila pred oboroženoga kapitana pa njemi pravila: Stoj! Niti za korak naprej! Tü sam jaz!

Bog je dao vsakšemi človeki angela čuvara. On je tvoj največji prijateo. On te k dobromi nagible, od božnoga pa te odvraca, nego ne s silov. On poštuje tvojo svobodno volo. Či ga odbijaš, boš pogübleni, ar on nikoga ne vodi v pekeo.

*

Zidar zozida hižo, potem jo püsti. Ona zdaj sama stoji črstvo i njoj ne trbe zidara.

Z nami je pa ne tak. Gda smo že stvorjeni, te ravnotak potrebujemo Boga, kak smo ga potrebüvali, da nam je dao življenje.

*

Zdravnik reže v živo, da jako boli, pa itak se človek podvrže operaciji, samo da ozdravi. Düše v purgatoriumi merno i vdano trpijo. Drüge žele nemajo, kak da zadostijo božoj pravici i spunijo volo božo.

R. J.

Sv. Ivana Autida Thouret. (Turet).

(1765—1826)

V maloj vésici Saucey-Le-Long severojüžno od Bezansona na Francuskom se je rodila leta 1765. sv. Ivana Autida Thouret. V 16 leti je ostala brez matere, pa se je posvetila Nebeskoj Materi Mariji i njoj oblübila večno devištvo: „Mam samo ednoga zvoljenca.“ Stopila je v klošter vsmilenk v Parizi. Gda je nastala révolucija, so kloštre razpüstili, redovnice rastirali. Ivana se peški povrne domo ali je nej prenehala živeti redovniško življenje. Odprla je brezplačno školo za zapüščeno deco, štero je včila šteti i na krščanski navuk. Gda je pretpodnevom končala svoje delo, je pohajala betežnike, šteri so bili v domačoj fari, a popodnevi je pa pohajala betežnike zvüna domače fara, dostakrat tüdi več kilometrov deleč. Prišla je k betežnikom na večer, poskrbela je za nje kak je znala i mogla. Dve do tri vüre je počivalo ponoči, nato pa se je paščila, da prle pride domo, kak pridejo školska deca. Poleti i po zimi v vročini i dežji, v snegi i v vetri, se je paščila prek bregov i dolin, pa vse to samo iz lübezni do Boga i bližnjega. Čeravno je delala samo dobro, so jo pozvali pred sod. „Jez idem kak na slovesnost“, je pravila, gda je šla na sod. „Je Boža stvar, zato jo bo znao On tüdi obraniti“. Sodniki je govorila z nevstrašenostjov prvih krščanskih mantrnikov: „Po milosti božoj sam krščenica, zdržaven navuk i zapovedi Jezuša Kristuša pa sam pripravljena tüdi vmreti za svojo vero.“ Püstili so jo, ona pa je hrabro nadalüvala svoje delovanje. Vseedno pa je mogla bežati pred francuskimi četami proti Švicarskoj. Prišla je tüdi do Marijinoga sveetišča Einsiedeln, gda je čüla notrašnji glas, ki njoj je pravo: „Ne boj se hčerka, jaz te nikdar ne bom zapüsto.“

Ojunačena se povrne domo, gde zahtevlejo od nje, da položi krivoversko prisego na proticerkveno ustavo. Pa kak sv. Andrej Fournet župnik — njeni vrstnik, se je tüdi ona toga izognola pa naskrivaj vršila dobra dela.

Vihér se je vtišao. Ivana zberé okoli sebé nikelko prijateljic i ustanovi družbo Vsmiljenk. Za redovnice sestavi pravila, škof v Bezansoni pa je potrdi. Družba se je naskori razširila tüdi po Švicarskoj. Ustanovitelica je osebno šla s sestrami v Neapul i po Taljanskom nastavlala kloštre. Da pa zagotovi Družbi kak najlepši napredek, je šla v Rim i je od pape Pija VII., prosila, da njoj potrdijo pravila. Poleg malih sprememb je to tüdi dobila. Škofi v Bezansoni je ne bilo ravno po voli, da je ustanovitelica nosila pravila v Rim za potrditev. Zgodovinarji pravijo, da je te škof bio vučeni i pobožen človek, a da je živo v časi, kda je na Francuskom vladao düh, takzvani galikanizem. Galikanci so včili, da naj išiša oblast v cerkvi pripada škofom vküper s Papom, sam Papa so vrhovni vladar samo telko, da njim škofje prekdajo to vrhovno oblast, ar se oni nemrejo gdašteč zbrati. Oni so ešče včili, da Papa majo oblast samo v čista dühovnih stvaraj, v Francoskoj pa, da tüdi toga nemajo, ar Francuska cerkev ma stare sloboščine i se more ravnati samo po predpisaj i odredbaj starih škofovskih zborov. Vnogi so tistokrat to mišljenje zastopali pa se je zato sam škof v Bezansoni protivito tomi, da je svetnica pravila svoje družbe nosila Papi na podpis. Zato je odtrgao od celote oni del Družbe, šteri je bio v njegovoj škofiji in je sestram zapovedao, da niti za eden děn nesmejo v nieden klošter sprijeti ustanovitelice Ivane Autide Thouret. Ona pa je sama prišla pred škofa, pokleknela pred njim in njemi štela razložiti stvar, pa on je ne šteo poslušati. Vnogo je trpela, vso stvar je priporočila Bogi i je šla naprej. „Sestre moje, jaz sam hčerka sv. Cerkvi, hodite z menov tüdi ve,“ je večkrat pravila svojim redovnicam.

Red se je sledkar razširo po Belgijskom, Angleškom, v Egipti, Siriji itd. Ivana Autida je vmrla 24. aug. 1826. leta v Neapoli. Leta 1895 so se začnole pravde za svetniški proglas, leta 1900 v Rimu. Za blaženo je proglašena leta 1926. 14. jan. L. 1934. pa je bila proglašena za svetnico. V svojoj predgi po Evangeliji so sv. oča Papa posebno povdarili svetničino vdanost i lübezen do sv. Cerkve i do vrhovnoga poglavara sv. Cerkvi, Pape. Opisali so tüdi moč düha ino nevstrašenost sv. Ivane Autide, ki je pravila, da z Božov pomočjov more vse včiniti, kajšteč spozna, da Bog zapovedavle, pa če bi tüdi trbelo iti na kraj sveta.

Na v u k. Lübézen i vdanost svetoj Cerkvi i Papi, njenomi vrhovnomi poglavari, more dičiti vsakoga pravoga katoličana. Ka je brodar na ladji, ka je vrhovni zapovednik v boji, ka je pastir pri čredi, to so Papa katoličanskoj Cerkvi. Papeštvo je fundament, na šterom trdno ino stalno stoji cela zidina Cerkvi, po onih Jezušovih rečaj: Jaz ti pravim, ti si Peter, to je pečina i na to pečino bom zozidao svojo Cerkev i peklenska vrata je ne bodo premagala.“ (Mat. 16, 18). To dobro znajo neprijatelje Cerkvi i zato z vsov silov napadajo papeštvo. Oni so osvedočeni, da če razrúšijo fundament, lahko poderejo tüdi celo zgradbo t. j. katoličansko Cerkev.

Marija, vse iz Odranec, vsaka 10, Plej Kata in Žižek Kata, nabrali v Črensovcih na senji, 42, Jerebic Marija, Beltinci, iz Francije prosi za sebe i brata pomoč, 10, Žalig Janoš, Črensovci, v zahvalo za ozdravljenje deteta, 30, Žalig Janoš, Črensovci, v zahvalo za ozdravljenje deteta, 30, Žalig Kata, Črensovci, prosi za stanovitno zdravje deteta, 20, Ropoša Jožef, Grad, 10, Györek Vilma, Dol. Bistrica, iz Francije, 10, N. Hotiza, na čast sv. Antoni v zahvalo, 10, Horvat Alojz i žena, Kruplivnik, iz Francije, 15, Sobočan Verona, V. Polana, iz Francije, 10, listje v šumi 407, Rittlop Jožef, Črensovci, iz Francije, 10, Krampač Marija, G. Bistrica, naj se počasti sv. Anton, 50, Plej Kata, i Hanc Roza nabrali v Črensovcih, Nerat Ivan, iz Črensovec pa pripelao: 70 kg. kukorice, 17-50 kg. hajdine, 50 kg. prosa, 100 kg. krumplov, Tkalec Daniel, Trnje, v zahvalo na čast sv. Antoni, da delo dobo v Canadi, 10, Lackovič Terezlija, Hotiza, iz Francije, 7-50, Hanc Lujza, Črensovci, iz Francije, 20, Petekar Marjeta, Beltinci, iz Francije, 10, Rittlop Treza, Črensovci, iz Francije, 10, Škafar Ivan, Žižki, 5, Prša Marija, Trnje, iz Francije, na čast Sv. Frančiški za stanovitnost v zvoljenj družbi, 50, Bedernjak Janoš, 40 kg. kukorice za sedež v cerkvi, 12 kg. kukorice odali 10 80, Žalig Lena, Gančani, 5, Čurič Treza, Trnje, v zahvalo za dobro odajo, 4, Lepoša Ana i Sobočan Ana, Francija, 17-25, Rittlop Štefan, Črensovci, iz Francije, 10, Kerec Mihael, iz Francije, 35, Smrtnik Jože, Luzovica, 100, Žižek Verona, Črensovci, iz Francije, 4, Cilika Ziško nabrala v Franciji 265. Darivali so v frankih: grofica Plessise, 15, gdč. Parmentier, 5, Ziško Cilika, 10, Andrejek Ana, 10, Barbir Anica, 10, Rogan Albina, 10, Kozar Julija, 5, Šimon Lina, 5, Šebjanič Lina, 5, Kozar Lovrenc, 5, Viner Marija, 5, Guillebon, sladkorna fabrika, 281-60 vsi iz Boistrancourta, Sukič Marija, Martinje, 10, N. Ljubljana, v zahvalo sv. Antoni za prejete dare i prošnja po sv. Frančiški za povrnjenje nekega roda, 100 Din. — Izdali smo med tem časom za odplačilo hiše v Soboti, 7000, dače, 5-25, dače, 58, sestram na pomoč 307, za licitacijo listja 10, dača od šum 267, občinske doklade od šum 145, stroški čekovnega urada 2-75 Din. — Oča sirot povrni vsem obilno! Odbor.

Palacios:

Tam...! Tam...

Tam... Tam... „Jezuš, odpri mi!
Moja dobra, lüba mati,
kda so spat me spravljali,
pravli so mi, ka si sam vu Cerkvi.
Ka ponoči, kda vse drugo spi,
tebi sveti samo eden lampaš,
sveti, s tebov nikdar ne zaspi.
Čuj me! Jaz sam prvič dnes te sprijao,
se šče li spominjaš? Rad te mam tak jako,
ka sam skočo s postebe (ne me nišče
vido),
in sam prišeo k tvojemi oltari,
in zdaj ti stojim, pred tebov.
Odpri, odpri, mali Bog,
rad bi vso noč bio pri tebi!...
Ali ti ne čuješ... Joj, kak mi je žmetno!

Liki ne...! Ja ka pa dveri?
Kak si odpro, Jezuš mili,
ka si tü pri meni?*

Glej, ka vidiš tam vu Cerkvi —
dve četeti se obimleta,
božata se eden drugoga.

„Ka si včino, mali moj prijateo,
vej najbouša družba,
tvoja mi je čistost in nedužnost!
Idi spat, viš kak je mrzlo,
kakša tmica je povsedi!
Tvoja mati jočejo za tebov,
ka te nindri nemro najti.
Vej sam jaz povsedi s tebov:
Dobre, krotke in nedužne duše,
te so moj oltar in moja hiša.“

„Te pa zbogom, sladki moj prijateo!“

Dva poltuba sta se v glühno noč začula;
dverca sama so se dol zaprla;
svetila se bela zarja,
kda je deto šlo domou.

Z razpüščenimi vlasmi,
v morjl žalosti ga najde mati.
„Što te vkradno, mall moj zaklad?“

Kak si prišeo pali k meni?
Ne sam čüla tvojega stopaja,
ne sam vidla nikoga vu hiši!“

„Oh odpüstiti mi, mati!
Vujšeo sam vu Cerkev.“

„V cerkvi? Telko časa, v noči, v zimi?“

„Zato ar me mali Jezuš čakao.
Ödpro mi je dverca. Liki mati!
Vej pa duže ne sam bio kak dve
minoti!“

Pošta.

Zahvala. Vsem se toplo zahvalimo, ki so nam poslali bo-
žične i novoletne pozdrave. — *Vsem.* Ki kalendara za l. 1936
ne bi dobili ali velikoga Mar. Lista od sept. do dec. lanskoga
leta, naj se taki javijo na vredništvi v Črensovcih. Točno pa naj
napišejo, ka ne so sprejeli. — *Lanske dužnike* opominamo, naj
staro naročnino taki poravnajo, ki je ne so ešče. — *Položnice*
pošlemo s tov številkov vsem, prosimo Vas, da je spunite i nam
kem več nove naročnine pošlete. — **Važno za vse naročnike.**
Ki prvo številko Mar. Lista sprejme, stem postane celo-
letni naročnik, je dužen zato prvo številko taki vrnoti,
ki nešče biti naročnik.

Vganke.

I.

Jezuš je šo z Marijov i sv. Jožefom v cerkev. Gda sta njiva
domo šla i že eden den hoda napravila, te sta v pamet vzela,
ka Jezuška nega.

Pitanje nastane

1. Sta njeva kriviva, ka se je Dete zgübilo? I če nesta
kriviva, zakaj sta ne kriviva?
2. Gda i gde sta najšla Jezuška?
3. Ka njima je pravo, gda sta ga najšla? Ka pomenijo
njegove reči?
4. Ka je včino potem, ka sta ga najšla?

II.

Ka pomeni te napis: Ma dragevole vüst si i njeni rad, ki
Marijo list odtrgne od si njeni.

Ki obe vganke pravilno reši do 15. febr., dobi za dar pisemski papir.